

Arrest

nr. 212 772 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 september 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende op 26 februari 2018, als begeleide minderjarige, in een eigen naam een verzoek om internationale bescherming in (Administratief dossier, stuk 13, bijlage 26).

Verzoeker werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming op 16 april 2018 door de commissaris-generaal gehoord.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: de eerste pagina van zijn paspoort en zijn Schengenvisum in het paspoort van zijn vader.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat verzoekers vader op 27 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend, dat in het kader hiervan op 30 juni 2017 een weigeringsbeslissing werd genomen en dat die weigeringsbeslissing in beroep werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij een arrest van 9 november 2017 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. De weigeringsbeslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg, aldus de commissaris-generaal, een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Er wordt ook op gewezen dat verzoekers vader op 26 februari 2018 een volgend verzoek om internationale bescherming indiende, dat dienaangaande door het Commissariaat-generaal op 20 maart 2018 een niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen, en dat verzoekers vader tegen die beslissing in beroep ging, maar de Raad nog geen arrest heeft geveld.

De commissaris-generaal stelt in diens beslissing dat uit het administratief dossier en uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die zijn vader aanhaalde ter staving van zijn verzoek van 27 juli 2015, waarvoor, zo luidt het, de beslissing definitief is. Zo haalde verzoeker aan, aldus de commissaris-generaal, dat hij vreesde dat zijn vader opgepakt zou worden indien zij naar Tsjetsjenië zouden terugkeren omdat hij gezocht werd door de overheid toen zijn nog in Rusland woonden en dat hij, als zijn vader opnieuw zou opgepakt worden, alleen zou achterblijven in Rusland.

Bovendien haalt verzoeker persoonlijk aan, zo luidt de bestreden beslissing vervolgens, dat verder studeren in Rusland niet zou lukken, dat hij al veel Russisch vergeten is, en dat hij er schaaпsherder zou moeten worden, hetgeen geen leven voor hem is. In dit verband wordt vastgesteld dat het opnieuw Russisch moeten leren om te kunnen studeren of het moeten uitoefenen van het beroep van schaaпsherder op zich niet kunnen beschouwd worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De commissaris-generaal besluit dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen. Tot slot oordeelt hij op grond van de informatie waarover hij beschikt dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift herhaalt en citeert hetgeen zijn vader in het kader van diens beroep(schrift) uiteenzette, betreft dit geen verweer tegen/kritiek op de bestreden beslissing, en is zijn betoog niet dienstig of nuttig.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Tsjetsjenië, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet, en verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit zou blijken dat de actuele situatie in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, of van dien aard dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 augustus 2018, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk de weigeringsmotieven heeft weerlegd. Zij licht toe dat er in haar hoofde eigen motieven zijn die zij aanhaalde, met name dat zij behoort tot een kwetsbare groep, haar vrees er in bestaat dat haar vader zal worden opgepakt en zij met haar broer en zus alleen zal achterblijven gezien haar moeder overleden is, zij niet naar school zal kunnen gaan omdat zij de taal niet voldoende machtig is en zij zal moeten werken als schaapherder. Verzoekende partij wijst erop dat al deze elementen mee in overweging moeten genomen worden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 21 augustus 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en van de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zoals ook ter terechtzitting blijkt, berust het verzoek van verzoekende partij hoofdzakelijk op dezelfde gronden die haar vader aanhaalde ter staving van zijn verzoek van 27 juli 2015, namelijk de vrees dat haar vader opgepakt zou worden indien zij naar Tsjetsjenië zouden terugkeren omdat hij gezocht werd door de overheid toen zijn nog in Rusland woonden en dat zij, als haar vader opnieuw zou opgepakt worden, alleen zou achterblijven in Rusland.

Waar verzoekende partij nog aanvoert dat hij behoort tot een kwetsbare groep en aanhaalt dat verder studeren in Rusland niet zou lukken, dat zij al veel Russisch vergeten is, en dat zij er schaapsherder zou moeten worden, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat het opnieuw Russisch moeten leren om te kunnen studeren of het moeten uitoefenen van het beroep van schaapsherder op zich niet kunnen beschouwd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Derhalve dient vastgesteld dat deze elementen wel mee in overweging werden genomen.

De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS